

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Renaty Hertlové ve věci žalobkyně: **Dana H.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Michalem Špírkem, advokátem, se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovaným: **1) Petr Ch.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Karlem Kašpárkem, advokátem, se sídlem Svornosti 14, Praha 5, **2) Miloslav Ch.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **3) nesv. Ilona H.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Ing. Pavlem Habětínem, advokátem, se sídlem Výchledské náměstí 1016, Praha 6, **o určení dědického práva**, k odvolání žalobkyně a žalovaného 1) proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 26.6.2015, č.j. 7C 77/2011-130, ve znění opravného usnesení ze dne 20.1.2016, č.j. 7C 77/2011-144,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku o věci samé I. a ve výrocích o nákladech řízení III. a IV. **p o t v r z u j e**; ve výroku o nákladech řízení II. **se m ě n í** jen tak, že jejich výše činí 19.950,- Kč, jinak **se** v tomto výroku **p o t v r z u j e**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit prvnímu žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 7.150,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Karla Kašpárka.
- III. Ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným a třetí žalovanou žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že žalovaný 1) Petr Ch. není dědicem po zůstavitelce Marii K., zemřelé dne xxx, z titulu závěti ze dne 1.2.2006 (výrok I). Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému 1) náklady řízení ve výši 19.600,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet zástupce žalovaného JUDr. Karla Kašpárka

(výrok II) a státu náklady řízení ve výši 14.768,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 6 (výrok III). Dále rozhodl, že ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2) a žalovanou 3) žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV).

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě došlé dne 15.3.2011, kterou se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, kterým by bylo určeno, že první žalovaný není dědicem po zůstavitelce Marii K., zemřelé dne xxx, z titulu závěti ze dne 1.2.2006. Uvedla, že byla v trvalém styku se zůstavitelkou a má za to, že zůstavitelka závěť nezanechala, avšak v průběhu dědického řízení první žalovaný předložil listinu, o které prohlásil, že se jedná o zůstavitelkou zanechanou závěť psanou rukou a datovanou dne 1.2.2006, ve které je uvedeno, že dědicem veškerého majetku zůstavitelka ustanovila prvního žalovaného. Pokud by závěť nebyla, byli by dědici ze zákona žalobkyně, její nesvéprávná sestra Ilona H., první žalovaný a jeho bratr, tedy druhý žalovaný. Žalobkyně si za účelem posouzení pravosti závěti nechala vypracovat odborný posudek znalkyní z oboru psychologie – grafologie, Annou Grabowskou, podle tohoto posudku není celý text závěti psán rukou zůstavitelky. Žalobkyně proto neuznala předmětnou závěť za platnou. Její stanovisko je podporováno také tím, že žalovaný vybral z účtu zůstavitelky po jejím úmrtí částku přesahující 2.000.000,-Kč a tyto finanční prostředky notářce zatajil.

První žalovaný žádal zamítnutí žaloby s tím, že předmětná závěť je projevem svobodné vůle zůstavitelky. Zůstavitelka byla od úmrtí svého manžela v roce 2005 v pravidelném styku se žalovaným a jeho rodinou a pomáhali jí. Již v průběhu ledna 2006 zůstavitelka mluvila o svém záměru sepsat závěť a odkázat svůj majetek právě žalovanému. Na den 1.2.2006 zůstavitelka pozvala žalovaného, jeho manželku a dceru k sobě do domu, ukázala jim připravenou závěť a před nimi ji vlastnoručně podepsala. Následně ji založila do desek, kde měla doklady, aby věděli, kde se závěť nachází. I nadále, a to až do úmrtí zůstavitelky, s ní byl žalovaný a jeho rodina v pravidelném kontaktu. Za svého života zůstavitelka žalovanému zřídila dispoziční právo ke svým vkladům a darovala mu nemovitost čp. xxx, ve které bydlela. Vzhledem k tomu, že byly plánovány adaptační práce v domě, jehož vlastníci byla původně zůstavitelka, která nadále v domě bydlela, adaptaci měla realizovat dcera žalovaného MUDr. Petra Z., která byla následně ještě za života zůstavitelky po žalovaném vlastníci domu, dala zůstavitelka žalovanému pokyn, aby vybral její vklady a peníze využili pro předpokládanou adaptaci. Žalovaný proto jako laik předpokládal, že tyto prostředky již nejsou předmětem dědictví. Žalovaný zpochybňoval tvrzení žalobkyně, že řádově v posledních 10 letech života zůstavitelky s ní byla v úzkém kontaktu.

Žalovaný 2) se připojil ke stanovisku žalovaného 1).

Žalovaná 3) Ilona H. na základě rozsudku Okresního soudu v Rakovníku, č. j. 0Nc 466/2008 – 57, ze dne 8.6.2009, byla zbavena způsobilosti k právním úkonům v plném rozsahu, jejím opatrovníkem byla ustanovena její sestra Dana H. S ohledem na uvedené, soud I. stupně v této věci ustanovil žalované 3) k ochraně zájmů zástupce z řad advokátů, který po provedeném řízení navrhl, aby soud I. stupně žalobě vyhověl, neboť má za to, že ze znaleckého posudku z oboru písmoznaectví nevyplývá, že podpis na závěti by byl s vysokou pravděpodobností podpisem zůstavitelky.

Na základě provedeného dokazování a s odkazem na §175k odst. 2 o. s. ř. soud I. stupně uzavřel, že sporná závěť je listinou sepsanou a podepsanou vlastní rukou zůstavitelky Marie K. Tento závěr učinil jednak ze znaleckého posudku PhDr. Milana Nouzovského, z něhož vyplynulo, že závěť psala a podepsala pravděpodobně vlastní rukou. Důvod, proč znalec nevedl vyšší podíl pravděpodobnosti, tkví v tom, že neměl dostatek

odpovídajícího srovnávacího materiálu. Skutečnost, že zůstavitelka je pisatelkou závěti, je podporován výpovědí svědkyně Renáty E., se kterou zůstavitelka za svého života o úmyslu sepsat závěť hovořila, jakož i o tom, že chce, aby její majetek získal žalovaný 1). O úmyslu přenechat svůj majetek žalovanému 1) usuzoval soud I. stupně i z toho, že za svého života mu darovala dům s pozemky. Pro pravost závěti svědčí i další důkazy, z nichž bylo prokázáno, že zůstavitelka žalovanému 1) zřídila dispoziční právo s vlastními finančními prostředky. Závěr je podpořen i výpovědí žalovaného 2) a manželky žalovaného 1). Provedené důkazy nijak nezpochybňují závěr o tom, že předmětná závěť byla sepsána a podepsána zůstavitelkou, je projevem její vůle a jako právní úkon je platná. Soud I. stupně proto výrokem I. rozsudku žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O povinnosti žalobkyně zaplatit náklady řízení státu (znalečné) soud I. stupně rozhodl podle §148 o.s.ř., dle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V případě žalobkyně předpoklady pro osvobození od soudních poplatků zjištěny nebyly a v řízení vznikly náklady vyplacením znalečného PhDr. Nouzovskému ve výši 14.768,-Kč.

O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 1) soud I. stupně rozhodl podle §142 odst. 1 o.s.ř., což odůvodňuje úspěch žalovaného 1) ve věci, kterému vznikly náklady právního zastoupení dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 7 úkonů právní služby po 2.500,-Kč (§ 9 odst. 3 písm. a/, § 7 bod 5) a 7 krát režijní paušál po 300,-Kč (převzetí zastoupení a příprava, účast při soudním jednání dne 13.1.2012, dne 17.7.2013, dne 16.7.2014, dne 10.12.2014, sepis vyjádření a vyjádření ke znaleckému posudku). Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanými 2) a 3) soud I. stupně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení dle §142 odst. 1 o.s.ř., kdy žalovaní by měli sice nárok na náhradu nákladů řízení, ale ty jim nevznikly, neboť žalovaný 2) nebyl ve sporu právně zastoupen a žalovaná 3) byla zastoupena advokátem ustanoveným soudem, jehož náklady platí stát.

Rozsudek soudu I. stupně napadli včasným odvoláním žalobkyně a žalovaný 1). Žalobkyně s odkazem na důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o.s.ř. namítala, že se domáhala určení rovného dědického práva v řízení sp. zn. 26D 886/2010 po zůstavitelce Marii K., r.č. xxx, naposledy bytem xxx, xxx, zemřelé dne xxx, a to stejným dílem pro sebe, žalovaného 1) a 2) a žalovanou 3) z důvodu neplatnosti závěti, podle které měl vše nabýt jen žalovaný 1). Žalovaní 2) a 3) vystupují na straně žalované jen z procesní povinnosti. Zůstavitelka byla bezdětná, ve vztahu ke všem účastníkům byla jejich tetou. Předmětem pozůstalosti jsou především úspory převyšující 2.000.000,- Kč, které žalovaný 1) ihned po úmrtí zůstavitelky z jejího účtu vyzvedl a v dědickém řízení zatajil. Nemovitosti zůstavitelka ještě za svého života převedla na žalovaného 1). Žalobkyně považuje hodnocení důkazů soudem I. stupně i jeho skutkové závěry za nesprávné. Znalec uzavřel, že „V úvahu přichází, že sporný text na závěti psala pisatelka předložených ukázek písma, tj. Marie K.“ a dále, že „Sporný podpis na závěti datované dne 1. února 2006 je pravděpodobně pravým podpisem zůstavitelky Marie K., nar. xxx“. Pokud jde o text závěti, uvádí znalec, že podklady zkoumání byly jen málo vyhovující, a proto mohl vyslovit jen orientační závěr zkoumání. U podpisu samotného byla situace podkladů o něco lepší, avšak stále jen méně vyhovující, a proto mohl vyslovit závěr pouze v rovině pravděpodobnosti. Ze závěrů znaleckého posudku je zcela zřejmé, že o prokázání žalovaným tvrzené skutečnosti - že je závěť sepsána a podepsána zůstavitelkou - uvažovat vůbec nelze. Závěry jsou pouze v rovině pravděpodobnosti (to v lepším případě u podpisu), resp. jen v rovině orientační. Takové závěry proto pravost závěti neprokazují a jako na pravou na ni pohlížet nelze. Podle žalobkyně nelze rozpoznat z jedné věty na straně 4 napadeného rozsudku, o jaké skutečnosti soud I. stupně své přesvědčení o pravosti listiny (závěti) opřel, když závěry znalce vyplývající z posudku, ale i z jeho výslechu, jsou zřetelně opačné. Znalec při výslechu dne

16.7.2014 uvedl: „Lze připustit a je i konstatováno že ten srovnávací materiál byl vlastně na nejnižším stupni využitelnosti. V písmoznalectví se závěry znaleckého zkoumání nevyjadřují v procentech, ale slovně, tedy abych to přiblížil na úsečce je jeden bod, kdy nelze objektivně rozhodnout a druhý konec úsečky je bod pro jednoznačný závěr zkoumání, zhruba uprostřed je bod pravděpodobně a zbývající dvě části se zase dělí na poloviny, takže v tomto případě bych zvolil místo mezi body nelze objektivně rozhodnout a pravděpodobně, kde leží bod, přichází v úvahu, a to je to, co jsem použil ve svém posudku. Když bych to byl nucen matematicky vyjádřit v procentech, tak to v úvahu přichází, by představovalo kolem 25%. Co se týče samotného podpisu, tak pokud v závěru uvádím, že sporný podpis je pravděpodobně pravým podpisem, tak zase matematicky vyjádřeno bych řekl kolem 50%“. Takovýto stupeň pravděpodobnosti, resp. určitosti, není podle žalobkyně postačující k závažnému závěru soudu o pravosti listiny, a to zvláště za situace, kdy podklady, tedy srovnávací materiály, byly jen stěží využitelné. Je s podivem, že žalovaný 1) nebyl schopen dodat srovnávací materiál, a to s ohledem na to, že měl k dispozici celé vybavení domácnosti zůstavitelky včetně všech jejích osobních věcí. Závěr soudu I. stupně o prokázání žalovaným 1) tvrzené skutečnosti, že sporná závěť je listinou sepsanou a podepsanou vlastní rukou zůstavitelky, je mimořádně pochybný, ba dokonce v rozporu s provedeným dokazováním, a z důvodu absence řádného odůvodnění též nepřezkoumatelný. Nadto soud I. stupně v napadeném rozsudku zcela pominul, že při jednání dne 17.7.2013 provedl důkaz také odborným vyjádřením ze dne 5.1.2011, které se též zabývalo otázkou, zda rukopis s podpis předmětné závěti je rukopisem zůstavitelky. Závěrem odborného vyjádření je pravděpodobnostní závěr, že písemný projev textu a podpisu na závěti není napsán rukou zůstavitelky. S tímto důkazem se soud I. stupně v rozsudku vůbec nevypořádal. Výpověď svědkyně E. skutkový závěr, že zůstavitelka je pisatelkou závěti datované dne 1.2.2006, nepodporuje. Svědkyně sice hovořila o tom, že zůstavitelka chtěla uspořádat své záležitosti, a to tak, že nemovitosti, tj. dům č.p. xxx s pozemky v ulici xxx, xxx, přenechá žalovanému 1) - se žalovaným 2) se už vyrovnala. O žádném dalším majetku či úsporách s ní zůstavitelka nehovořila a svědkyně o nich nemá ponětí. Soudu I. stupně je však známo, že zůstavitelka nemovitosti žalovanému 1) skutečně přenechala, a to na základě darovací smlouvy. Tedy způsob naložení s nemovitostmi, o kterých zůstavitelka se svědkyní hovořila, také naplnila, když je bezplatně převedla na žalovaného 1). K záměrům zůstavitelky o dalších předmětech pozůstalosti se svědkyně nemohla vyjádřit. Výpovědi žalovaného 1) a jeho manželky se v podstatných okolnostech rozcházejí, což přispívá k důvodným pochybnostem o pravosti závěti. Zejména se jedná o události tvrzené v době sepisu závěti. Žalovaný 1) uvádí „Takže toho 1.2., když jsme za tetou přišli na návštěvu, tak ona pak vyndala napsaný papír, kde byla závěť a před námi ji podepsala...“ Naopak jeho manželka uvedla: „Když jsme tam přišli tak tetu už tu závěť měla položenou na stole ... Ta závěť už byla podepsána, tedy když nám ji po příchodu ukázala tak už na té závěti byl datum a podpis“. Další soudem I. stupně uváděná okolnost, že žalovaný 1) měl zřízeno dispoziční právo k bankovnímu účtu zůstavitelky, rovněž není důkazem, který by měl svědčit ve prospěch pravosti závěti. Svědčí toliko o tom, že žalovaný pro zůstavitelku obstarával některé záležitosti, pro které mu zřídila přístup ke svému účtu. Kdyby měl jistotu závěti ve svůj prospěch, o které údajně věděl od roku 2006, jistě by žalovaný 1) ihned po úmrtí zůstavitelky neměl důvod spěchat tajně vybrat veškeré její úspory přesahující 2 miliony Kč a v dědickém řízení u notáře je zatajit. Žalovaný 1) byl se zůstavitelkou v častém kontaktu a přirozeně tedy po její smrti vyřizoval pozůstalost. Podle žalobkyně je mimořádně závažné, že notáři vyřizujícímu pozůstalost výslovně uvedl, že zůstavitelka měla zanedbatelný majetek (osobní věci a hrobku), téměř žádnou hotovost a nevlastnila bankovní účet. Navíc předložil předmětnou závěť, ve které je jediným dědicem. Žalobkyně byla se svojí tetou - zůstavitelkou - také v pravidelném kontaktu, a to nejen při občasných návštěvách, ale v pravidelném a častém telefonickém styku. Proto věděla, že žalovaným 1) uváděná tvrzení neodpovídají realitě. Také se následně z její iniciativy ukázalo, že zanechaný majetek rozhodně nebyl zanedbatelný, že si žalovaný 1) více než 2 miliony Kč z

úctu zůstavitelky po úmrtí sám vybral a úmyslně zatajil (o neznalosti či nevědomosti hovořit vůbec nelze!). Dále oba znalci zkoumající závěť její pravost nepotvrdili, ba naopak jeden uvedl, že pravděpodobně pravá není, a druhý, že pravá je jen s pravděpodobností odpovídající 25%. Nadto svědecké výpovědi jednoznačný závěr neposkytují, jsou rozporné a nelze pominout ani to, že je podávaly osoby blízké žalovanému 1). Za této situace je rozsudek v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a tyto rozpory navíc ani nevysvětluje. Vedle samotné závěti, která zjevně není psána ani podepsána vlastní rukou zůstavitelky, je počínání žalovaného 1) krajně pochybné, nemravné, ba dokonce protiprávní. Takové okolnosti pak blíže přispívají k okolnostem svědčícím významně pro závěr o nepravosti závěti. Nelze se proto ztotožnit se soudem I. stupně, který uvádí, že i další okolnosti svědčí o její pravosti. Navíc se zde popisovanými okolnostmi se soud I. stupně v rozsudku opět ani nevypořádal. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová a přizná jí právo na náhradu náklady řízení.

Žalovaný 1) navrhl potvrzení napadeného rozsudku v zamítavém výroku o věci samé jako věcně správného. Výrok o nákladech řízení II. s ohledem na nesprávný výpočet navrhl změnit tak, že jejich výše činí 19.950,- Kč.

Žalovaný 2) se k odvolání nevyjádřil, žalovaná 3) se ztotožnila s odvoláním žalobkyně.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v rozsahu podaných odvolání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné oproti odvolání žalovaného 1) do výroku o nákladech řízení ve vztahu mezi ním a žalobkyní.

Podle § 175k odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013, jestliže někdo před potvrzením nabytí dědictví tvrdí, že je dědicem, a popírá dědické právo jiného dědice, který dědictví neodmítl, vyšetří soud podmínky dědického práva obou a jedná dále s tím, u koho má za to, že je dědicem. Podle odst. 2 téhož ustanovení závisí-li však rozhodnutí o dědickém právu na zjištění sporných skutečností, odkáže soud usnesením po marném pokusu o odstranění sporu dohodou účastníků toho z dědiců, jehož dědické právo se jeví jako méně pravděpodobné, aby své právo uplatnil žalobou. K podání žaloby určí lhůtu. Nebude-li žaloba ve lhůtě podána, pokračuje soud v řízení bez zřetele na tohoto dědice.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, vyvodil z nich správné skutkové závěry a v návaznosti na to i závěry právní. Soud I. stupně v předmětném řízení zamítl žalobu podanou podle § 175k o.s.ř., kterou se žalobkyně domáhala určení, že žalovaný 1) není dědicem po zůstavitelce Marii K., zemřelé xxx z titulu závěti ze dne 1.2.2006. Uvedený závěr soudu I. stupně vychází z provedeného dokazování a je podložen tím, že žalovanému 1) se podařilo, a to zejména prostřednictvím znaleckého posudku, vyvrátit tvrzení žalobkyně, že zůstavitelka nepořídila předmětnou závěť. S ohledem na výši znalce určené pravděpodobnosti pravosti závěti bylo na místě vyjít nejen z uvedeného posudku, ale i z nepřímých důkazů, tak jak správně učinil soud I. stupně, když v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že skutečnost, že zůstavitelka je pisatelkou závěti, je podporována výpovědí svědkyně Renaty E., se kterou zůstavitelka za života hovořila o úmyslu pořídit závěť ve prospěch prvního žalovaného. Rovněž o úmyslu převést majetek na žalovaného 1) svědčí to, že ještě za svého života darovala zůstavitelka žalovanému 1) nemovitosti. Pro pravost závěti svědčí i další důkazy, a to jednak výslech žalovaného 1), ze kterého mimo jiné vyplynulo, že zůstavitelka mu zřídila dispoziční právo s vlastními finančními prostředky, výpověď jeho manželky, výpověď žalovaného 2). Podle závěru odvolacího soudu lze uzavřít, že provedené důkazy nezpochybňují závěr o tom, že předmětná závěť byla sepsána a podepsána

zůstavitelkou, jedná se o její projev vůle a je proto třeba na závěť hledět jako na platnou. Závažná je také ta skutečnost, že znaleckým posudkem nebylo vyvráceno, že by závěť nebyla sepsána zůstavitelkou či že by se jednalo o padělek. Skutková zjištění, jak vyplývá z níže citovaných judikatorních závěrů, lze založit i na nepřímých důkazech, přičemž charakteristickým znakem nepřímého důkazu je právě ta vlastnost, že nepotvrzuje nebo nevyvrací přímo dokazovanou skutečnost, nýbrž takovou skutečnost, ze které je možné usuzovat, zda se stala či nestala skutečnost, která je předmětem dokazování; objasňuje tedy dokazovanou skutečnost pomocí jiné skutečnosti, která má k dokazované skutečnosti jen nepřímý vztah. Pro nepřímý důkaz je tedy signifikantní právě to, že z něho nevyplývá přímo („výslovně“) poznatek o prokazované právně významné skutečnosti, nýbrž vztah mezi ním a skutečností, která je předmětem dokazování, je nepřímý, zprostředkovaný (srov. v bližším citované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2682/2013, a shodně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. 32 Cdo 831/2014). Závěr soudu I. stupně o platnosti závěti nemohou zvrátit námitky, které žalobkyně uvedla v odvolání. Je pravdou, že se soud I. stupně nezabýval v odůvodnění rozsudku odborným vyjádřením z 5.1.2011, ze kterého vyplývá závěr o neplatnosti závěti, ačkoliv touto listinou provedl důkaz. Odvolací soud k tomuto důkazu však uzavírá, že se nejedná o znalecký posudek, ale o odborné vyjádření, které nemá důkazní hodnotu, kterou by mohl vyvrátit závěr vypracovaného znaleckého posudku, navíc za situace, kdy autor uvedeného vyjádření vycházel pouze z kopie závěti a i z kopií srovnávacího materiálu, a to na rozdíl od znalce, který měl k dispozici originály jak závěti, tak dalších listin, kterých bylo navíc větší množství, než sloužily k závěru v odborném vyjádření. Co se týče rozporu ve výpovědi žalovaného a jeho manželky, ten odvolací soud přičítá době, která od 1.2.2006 do podání výpovědi uplynula. Navíc uvedený rozpor nesvědčí pro to, že závěť zůstavitelka nepořídila, stejně tak jednání žalovaného 1), který po smrti zůstavitelky vybral vyšší finanční částku z jejího účtu.

Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil podle § 219 o.s.ř. včetně navazujících nákladových výroků s výjimkou výroku II. upravujícího náklady mezi žalobkyní a žalovaným 1), kde shledal odvolání důvodným, neboť výše částky, kterou je žalobkyně povinna žalovanému 1) uhradit, nebyla správně vypočtena.

Soud I. stupně o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 1) správně rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalobkyni uložil procesně úspěšnému žalovanému 1) uhradit náklady řízení. Tyto jsou tvořeny úhradou právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za 3 úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 ve znění účinném do 31.12.2012 (převzetí zastoupení a příprava dne 11.5.2011, sepis vyjádření ze dne 13.6.2011, účast na jednání dne 13.1.2012), za 4 úkony právní služby po 2.500,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013 (ústní jednání ve dnech 17.7.2013, 16.7.2014, 10.12.2014, sepis vyjádření ke znaleckému posudku), za účast na jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek odměna ve výši 1.250,- Kč podle § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013. Dále 8× režijní paušál po 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 téže vyhlášky. Celkem tedy částka 19.950,- Kč.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému 1) náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 7.150,- Kč tvořených úhradou právního zastoupení za 2 úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g), k), vyhlášky č. 177/1996 Sb., po 2.500,- Kč. Za návrh na vydání opravného usnesení a odvolání do nákladů řízení náleží odměna ve výši 1.250,- Kč podle § 11 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. K odměně přísluší tři

paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 1, 3 téže vyhlášky, celkem 7.150,- Kč.

Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 2) a žalovanou 3) rozhodl odvolací soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení s tím, že žalovaní účastníci sice měli úspěch ve věci, náklady řízení jim nevznikly. Náklady na zastoupení žalované 3) opatrovníkem nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 14. června 2016

JUDr. Naděžda Zachystalová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Bartáková